

[Villemoes.]

saa daarligt som det Forslag, han fremsatte i det høje Folketing den 16. Oktober — Ret skal være Ret. Jeg finder det imidlertid sørgeligt, at § 7 i den nugældende Lov har faaet en saa ublid Skæbne, som Tilfældet har været indtil dette Øjeblik. Selv om Befolkningen nok efterhaanden er blevet temmelig tykhudet over for Forventninger om Opfyldelse af Løfteparagraffer, ved jeg dog, at mange af dem, der i deres daglige Virksomhed mærker denne Lovgivnings efterminnen alt for store og alt for ofte unødvendige Indgreb, virkelig har nærret det — ja, man maa vel nu sige noget naive Haab, at Lovgivningsmagten vilde søge at forenkle, at simplificere Loven paa Grundlag af de hidtil indhøstede Erfaringer. Det bør i den Forbindelse ikke glemmes, at Baggrunden for den første Importreguleringslov netop var den handelspolitiske Situation paa det Tidspunkt, nemlig visse tyske Toldforanstaltninger i Januar Maaned 1932. Det bør ligeledes huskes, at Loven blev vedtaget som et Eksperiment.

§ 7 i den nugældende Lov af 13. December 1933 lyder saaledes:

„Med Hensyn paa Spørgsmaalet om Afvikling af de gældende Valutaforanstaltninger nedsættes der et Udvalg, som til Rigsdagen saa vidt muligt inden 1. Maj og senest 15. September 1934 skal afgive Indstilling om de Foranstaltninger af økonomisk og handelspolitisk Karakter m. v., som eventuelt vil kunne træde i Stedet for de i Henhold til nærværende Lov trufne Bestemmelser. Ministeren for Handel og Industri fører Forsædet i Udvalget.“

Og saa staar der, hvilke Organisationer der skal være repræsenteret i dette Udvalg, hvortil ogsaa Rigsdagens udvalgsberettigede Partier — som det hedder i Folketingsproget — kunde sende to Repræsentanter hver. Dette store Udvalg paa ikke mindre end 28 Medlemmer afgav sin Betænkning den 12. September, en Betænkning, der ogsaa er omdelt i dette høje Ting. Det gik i dette Udvalg, som det saa ofte gaar med Kommissioner og Udvalg, at man ikke naaede til Enighed. Den højtærede Handelsminister fremkom en af de sidste Dage i Udvalget med sit foreløbige Forslag, om jeg maa sige saadan, men det var et Udkast, som var om muligt endnu skrapere, endnu mere diktatorisk end den Lov, vi havde, og end det Lovforslag, som nu ligger til Debat paa Landstingets Bord. Flere Mindretal i Udvalget fremsatte ogsaa forskellige Forslag. Derfor kunde Udvalget

ikke komme med en enstemmig Indstilling; det havde man maaske heller ikke turdet haabe, men i hvert Tilfælde synes jeg nok, man kan sige om dette Udvalg: Ak, de skønne spildte Kræfter!

Den højtærede Handelsminister har altsaa ikke kunnet gaa ind paa Tanken i den nugældende Lovs § 7, skønt der dog maa have ligget noget til Grund for, at man vedtog denne § 7. Det skete, skal jeg erkende, væsentligst paa Initiativ af Det konservative Folkeparti, men det havde i alle Tilfælde ogsaa i allerhøjeste Grad min Billigelse, at denne Løfteparagraf kom ind, idet jeg nærrede det Haab, at Rigsdagen kunde tage sig sammen til nu at lovgive paa dette Omraade, saa at vi opfyldte det, vi skal opfylde, men ikke andet eller mere. Den højtærede Handelsminister har ikke kunnet optage denne Tanke, og Paragraffen har altsaa ikke faaet nogen som helst praktisk Betydning. Jeg vilde dog have ment, at naar man indføjede en saadan Paragraf, skulde den antyde en vis Tendens i Retning af Ønsker om en Afvikling af den gældende Lov.

Med Hensyn til selve det nu foreliggende Lovforslag, som i Gaar blev vedtaget i Folketinget, vil mit Parti være villigt til i et Landstingsudvalg at drøfte dets Enkeltheder. Vi kan ikke ofte nok fremhæve, at Lovgivning paa dette Omraade giver Administrationen en Magt, som vi ikke er Tilhængere af, idet vi ønsker, at Lovgivningsmagten skal have den endelige Afgørelse, hvor det kan praktiseres. Derfor er vi af den Opfattelse, at det Ændringsforslag, som Venstremindretallet i Folketinget stillede, trak Linierne betydeligt klarere op, end Tilfældet er med det her foreliggende Lovforslag eller med den Lov, vi har.

Maa jeg her nævne den Ændring, der foreslaas i den nugældende Lov af 13. December 1933 § 3, i hvis 1ste Stykke der staar:

„Ligeledes bør i størst mulig Udstrækning Hensyn tages til Fremme af Vareudveksling mellem Danmark og Udlandet, ogsaa naar denne er formidlet ved privat Initiativ.“

Den højtærede Handelsminister har omtalt, hvorledes denne Bestemmelse ser ud i det foreliggende Lovforslag. Her omtales ogsaa den private Vareudveksling, der skal ske i Forholdet mindst 1 mod 1. Over for mig foreligger der en Række Besværligheder over, hvorledes man fra Administrationens Side hidtil har taget paa den gældende Bestemmelse. Bestemmelsen omfatter kun ganske faa Ord; der staar kun dette, at slige